

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡ σιωπὴ τῆς καὶ τὰ δακρύθρετα ὀμματα τῆς μοὶ ἐπροξένησαν συγκίνησιν, συγγνώμην ὅμως ποτὲ. Χωρὶς νὰ τῇ ἀπευθύνω λέξιν, ἀπεμακρύνθην ἀπ' αὐτῆς, ἀφοῦ ἐκλείσα τὴν θύραν καὶ τὴν ἐγκατέλειψα ἔρμαιον τῶν ἐλεγχῶν καὶ τῆς ἀπελπισίας τῆς. Ἄμα τῇ ἡφ', ἐπέστρεψα πρὸς αὐτὴν, τὴν μετέφερον ἡμίγυμνον εἰς τὸν διάδρομον, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ὁ ὑπ' ἐμοῦ φονευθεὶς Κορνήλιος καὶ, ἀφοῦ τῇ ἔδειξα τὸ θῦμα τῆς δικίης ὀργῆς μου, τὴν ὠδήγησα εἰς τι τοῦ κήπου ὑπόγειον. Ἦθελον νὰ τῆς δέσω τὰ χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, ὅπως μὴ μου διαφύγῃ, ἀλλ' ἦτο περιττὸν, διότι εἶχεν ἀπολέσει τὸν λόγον καὶ τὰς αἰσθήσεις.

Μὲ θηριωδίαν, ἣν μόνος ὁ ἀπατηθεὶς καὶ κακοδαίμων ἐραστής δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ, ἔδραμον νὰ λάβω τὸ πτώμα τοῦ Κορνηλίου καὶ πρὶν ἢ τὸ θάψω, ὅπως μὴ ἀνκαλυφθῇ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας μου, διὰ τοῦ θηρευτικοῦ ἐγχειριδίου τῷ ἀφῆρετα τὴν καρδίαν καὶ ζέουσιν ἔτι τὴν ἔδειξα εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἥτις εἶχεν ἀνκαλῶει καὶ τὰ πάντα ἐννοήσει. Ὅπως δὲ τὴν τιμωρήσω ἀκόμη περισσότερον ἔβησα τὴν καρδίαν ἐκείνην ἐπὶ τινος πινακίδου καὶ τὴν ἀφῆκα κατὰ γῆς δύο εἴματα μακρὰν αὐτῆς.

Ἡ δυστυχιστάτη γυνὴ ἔστρεψε τὰ βλέμματα εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην σκηνήν· δὲν ἠδύνετο οὔτε νὰ δικαιολογηθῇ, οὐδὲ νὰ προσφέρῃ λέξιν, διότι ἡ θανατικὴ σύγχισις, ἐν ᾗ εὐρίσκετο, δὲν τῇ τὸ ἐπέτρεπεν. Ἀνεχώρησα ἐκ τοῦ ὑπογείου κατάρωμενος αὐτὴν καὶ λέγων νὰ ἠδύνηται εἰς τὴν θέαν ἐκείνην, ἥτις λίαν τῇ ἤρμοζε, ὅτε δὲ ἐκλείον διὰ κλειδὸς τὸν τάφον ἐκείνον ἤκουσα βαθύτατον στεναγμὸν καὶ εἶδον δύο

ἱερευτικούς ὀρθαλμούς, οἵτινες ἤθελον κατασπαράξαι καὶ τὰς θηριωδιστέρας καρδίαις. Ἀλλ' ἐν ἐκείνῃ τῇ στιγμή δὲν ἤμην διατεθειμένος νὰ ἀκροασθῶ αἰσθημάτων οἴκτου καὶ πραότητος.

Ἀπῆλθον δρομαίως εἰς τὸν κήπον, καὶ ἐπορεύθην εἰς τὸν οἶκον ὅπως νίψω τὰς χεῖράς μου καὶ κρύψω τὰ ἔχνη τοῦ ἐγκλήματός μου. Ἡ ἡμέρα προσχώρει ἤδη. Εἰς τοὺς πρώτους ὑπηρέτας, οὓς συνήντησα, ἔδωκα νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ἡ σύζυγός μου περὶ τὴν χαρναγὴν ἀνεχώρησε διὰ μακρὸν ταξίδιον μαζὺ μὲ τὸν φίλον μου Κορνήλιον. Ἐπίστευσαν, καὶ ἡ εἰδήσις διεδόθη καθ' ἅπασαν τὴν οἰκίαν καὶ τὴν πόλιν. Οὕτως ὑπεξέφυγον τὰς ἐρεύνας αὐτῆς τε καὶ τοῦ Κορνηλίου, αἵτινες ἠδύναντο νὰ ἐνεργηθῶσιν ὑπὸ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν πολλὰκις κατῆλθον εἰς τὸ ὑπόγειον ἀποφασισμένος νὰ τῇ ἀφαιρέσω τὴν ζωὴν, ἥς πλέον δὲν ἦτο ἀξία. Ἡ ἰσχὺς ἔλειπεν ἐκ τοῦ βραχίονός μου πρὸς ἐκτελέσειν τοῦ σχεδίου μου· τῇ ἔδιδον ὀλίγον ἄρτον καὶ ὕδωρ ὅπως συντηρηθῇ καὶ ἐπειτα ἔφευγον ἀπ' αὐτῆς ἀποτροπιαζόμενος τὴν λυπηρὰν ἐκείνην σκηνὴν καὶ τὸ νέον ἐγκλημα, ὕπερ ἡ ἀκέραιος τῆς ἐκδικήσεως ἐπιθυμία μὲ συνεβούλευε νὰ διαπράξω.

Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν δὲν βλέπει τὸ φῶς· ἄλλην τροφὴν δὲν λαμβάνει ἢ ὕδωρ καὶ ὀλίγον ἄρτον, εἰς τρόπον ὥστε, βαθυμὸν ἐξαντλουμένην ἐκ τῆς ἡθικῆς καὶ σωματικῆς στενοχωρίας, εἰς ἣν εὐρίσκεται, νομίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀποθάνῃ ἀφαιρουσα ἀπὸ ἐμὲ τὸ πραξικόπημα, ὕπερ ὅχι ἡ ψυχὴ μου, ἀλλ' ὁ βραχίον μου ἐνδεχόμενον νὰ πράξῃ.

Πιστεύσατε, ἀγαθὲ μου πάτερ, ὅτι, ἀπὸ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης νυκτός, ἔχω τὸν ἄδην εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδιάς μου. Φεύγω ἐμαυτὸν, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ πρῶτον μου· ἂν εἰς τὸ κάτοπτρον θεωρήσω ἐμαυτὸν ἢ θεὰ μου μὲ τρομά-

Ζεῖ ὅσους βλέπω ὅλοι μοι παριστάνουσι τὸν ὑπ' ἐμοῦ φονευθέντα Κορνήλιον, νόμιτα δὲ καὶ ἡμέραν δὲν εὐρίσκω εἰρήνην ζητῶ νὰ ἀποφύγω πᾶν πρόσωπον, πᾶν ἀντικείμενον, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἀποφύγω τὸν ἑλεγχον τοῦ συνειδότος γιγαντούμενον πάντοτε πρὸ ἐμοῦ. Ἠλπίσα ἀνάπαυλάν τινα εἰς τὸ λυήγιον, τὴν προσφιλεστέραν μου διασκέδασιν ἢ μὴν γῆς ἐπὶ δύο ὥρας καὶ σήμερον εἰσέτι, ἀλλ' οὐδὲν ἡδυνήθην νὰ πράξω, δύναμαι δὲ νὰ εἶπω ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία μὲ ἀποφεύγουσιν ἔντρομα. Ἐν τινι ἐρήμῳ, χιλίας λεύγας μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, θὰ εὐρίσκον ὥσως ἀνακούφισιν τῶν τοσούτων δυστυχιῶν μου.

Προσεπάθουν νὰ λησμονήσω τὴν γυναικα ἐκείνην, ἥτις διὰ τὴν μισαρὰν προδοσίαν τῆς εἶναι ἀξία πάσης ἀποστροφῆς· καὶ ἐκδικήσεως· ἀλλ' ἡ εἰκὼν τῆς εἶναι εἰσέτι ἐγκεχαραγμένη λίαν βαθύως ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ συνεχῶς τὴν βλέπω ἐνώπιόν μου, πρὸ τῶν ποδῶν μου ἱκετεύουσαν καὶ ζητοῦσαν συγγνώμην, ἣν ὅμως οὐδέποτε ἐπὶ τῆς γῆς θὰ λάβω. Ἡ νύξ εἶναι ὁ σκληρότερος διαχειριστὴς τῶν σπασμῶν μου, ὁ ὕπνος μὲ ἀποφεύγει ἅμα κατὰκλιθῶ ἀκούω τοὺς στεναγμοὺς τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης γυναικὸς, πρὸς οὗς ἀναγκάζομαι νὰ προσθέσω καὶ τοὺς ἰδικούς μου καὶ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ μου φαντάζομαι ρύακας δακρύων ἰσχυρομένους ἐκ τῶν ὠραιοτάτων ὀφθαλμῶν τῆς, οἵτινες τοσαύτην ἡδύτητα ἔρωτος μοι παρείχον.

Ἀπαῖς μόνον ἡδυνήθην νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον, εἶδον αὐτὴν καθ' ὕπνον καὶ ἡ φωνὴ τῆς ὑπὸ λυγμῶν διακοπτομένη μοι ἐφαίνετο ὅτι ἔλεγε·

— Σκληρὲς! Ζητεῖς τὸν θάνατόν μου, ἐνῶ ἐγὼ τοσούτῳ σὲ ἀγαπῶ εἰσέτι Ἐκ τοῦ τάφου τούτου, ἐν ᾧ ζῶσαν μὲ κατέκλεισας, αἰώνιως δέομαι τῷ ὑψίστῳ ὑπὲρ σοῦ. — Ἠγέρθην ὅλος τεταραγμένος καὶ ἐκπληκτός, — κατηράσθην τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐγνώρισα τὴν γυναικα ἐκείνην, κατῆλθον εἰς τὸν κήπον ἀποφασισμένος νὰ δὲν

τολμῶ νὰ τὸ εἶπω πλέον. Πιστεύσατέ μοι, ἀγαθέ πάτερ, ὅτι ἐὰν αὐτὴ ὑποφέρῃ ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸν τάφον ἐκείνον, ἐγὼ δὲν ὑποτέρω ὀλιγώτερον αὐτῆς. . . . Καὶ σὺ, πρὸς ὃν μετὰ θάρρους ἤνοιξα τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίᾳς μου, ἂν δυνήθητε νὰ ἐπιχύσητε ρανίδα· θαλάσμου εἰς τοσαύτας βασάνους, ὧν δὲν δύναμαι πλέον νὰ φέρω τὸ βάρος, θὰ ἴσῃς δι' ἐμὲ ὁ μεγαλῆτερος καὶ μαλλον ἀγαστὸς τῶν ἐπὶ γῆς.

Ὁ ἱερεὺς μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἤκουε τὴν μακρὰν καὶ συγκινητικὴν ταύτην ἐξομολόγησιν τοῦ ἱερέως ἐκείνου, εἰς τὸν οἶκον τοῦ ὁποῦ οὗτος φιλοφρόνως ἐπιλόξευετο. Ἐκαστοτε, δακρυῖς ἢ ἀπῆλγαις τῷ ἡγγίζε μαλλον τὴν καρδίαν, θλίβων τὰς χεῖρας τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου πλάσματος, τῷ ἐδείκνυσ τὸν οὐρανὸν, ἐξ οὗ καὶ μόνου κατέρχεται ἡ εἰρήνη καὶ ἡ συγχώρησις τοῖς θνητοῖς.

Νεκρικὴ σιγὴ ἠκολούθησε τὴν ἀφήγησιν τοῦ κυρίου ἐκείνου, μετὰ τὴν ὁποῖαν ὁ ἱερεὺς οὕτως ἀνέλαβε·

— «Κύριε, πρὸς ὃν θεὸς δάκτυλος μὲ ὠδήγησε, συλλυπούμαι ὑπὲρ ἐνδομύχως ἐπὶ τοῖς μεγίστοις δυστηχήμασι καὶ ἐγκλήμασι, πρὸς ᾧ τυφλὴ μαρτία ζηλοτύπου θυμοῦ σὰς ὥθησε. Καὶ παρακαλῶ τὸν μέγιστον καὶ πανοικτίρμονα Θεὸν νὰ φωτίσῃ τὴν τυφλότητά σας καὶ νὰ ἡδύνη καὶ καθησυχάσῃ τὴν κατατρυχομένην ὑπὸ μυρίων σκληρῶν βασάνων καρδίαν σας. Ἀλλὰ σὰς ἐμνύω ὅτι δὲν θὰ ἐξέλθω ἐκ τοῦ οἴκου τούτου, εἰς ὃ γενναίως μὴ προσερέρετε ἄσυχον, ἐὰν πρότερον δὲν ἴδω τὴν σύζυγόν σας, ἣν οὕτω βαθύως ἐτιμωρήσατε, ἐνῶ ἡ κρίσις καὶ ἀπόδοσις μόνῳ τῷ Θεῷ ἀνήκει. Ἐνδύσατε, σὰς ἐξορκίζω, νὰ καταβῶμεν εἰς τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο· ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἐνισχύσῃ νὰ ὑποφέρωμεν τὴν θέν ἐκείνην καὶ θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἀνακλύσῃμεν ἐὰν ἡ σὺργὸς σας ἦναι ἄπιστος, ὥς τὴν νομιζετε, ἢ θῶα. » Καὶ ἐτίσπησε καλίσψας τοῦ, πλήρεις δακρύων ὀφθαλμοὺς του.

Ὁ ἱππότης ἐταλαντεύετο ὀλίγον νὰ ἐνδῶσῃ, ἀλλὰ συγκινηθεὶς ἐκ τῶν θερμῶν δακρύων τοῦ ἱερέως καὶ ἐκ τοῦ σεβασμίου ὕψους, ἔπερ ἔλαβε, κατεσχόπενσεν ἂν ὅλοι οἱ ὑπέρταται τοῦ ἐκοιμῶντο καὶ περὶ τούτου βεβαιωθείς, διηυθύνθη μετὰ τοῦ ἱερέως εἰς τὸν κήπον.

Μετὰ πολλὰς περιστροφάς, ἔφθασαν εἰς τινὰ δασὺν δρυμῶνα δένδρων, μεταξὺ τοῦ ὁποίου καὶ τῶν ὑψηλῶν τοίχων τῶν περιτοιχιζόντων τὸν κήπον, ἐφάνη μακρὸς τις λίθος. Πρὸ αὐτοῦ δ' ἱππότης ἐστάθη στενάζων καὶ ἐπικαλούμενος τὴν ἐξ ὕψους ἀντίληψιν. Τὸ πᾶν περὶ αὐτοὺς εἰσίγα, ἡ δὲ ἡμερὶς τῆς σκοτεινῆς νυκτὸς προσέθετο περισσώτερον τρόμον εἰς τὴν λυπηρὰν ἐκείνην περιπλάνησιν.

Ὁ ὑπερμεγέθης λίθος ἦτο ἐξ ἑνὸς μέρους συναφής, ὥσπερ διὰ φραγμά, ὅπερ διὰ μυστικοῦ ἐλατηρίου γνωστοῦ μόνον εἰς τὸν οἰκοδεσπότην ἠνοίγετο καὶ ἔσπερ ἐν εἰς στενὴν λιθίνην κλίμακκα Οἱ ππότης πρῶτος κατήλθε καὶ ἔνευσε εἰς τὸν ἱερέα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Δὲν ὑπάρχει κάλαμος μυθιστοριογράφου δυνάμενος νὰ περιγράψῃ τὸ θέαμα ὅπερ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των παρέστη ἅμα ἔρθασα εἰς τὸ τέλος τῆς κλίμακκας ἐκείνης. Ὁ ἱερεὺς εἰς τὴν θέαν τῆς βασανίζομένης, ὠχρᾶς, καὶ λυσικόμου, μὲ ὀφθαλμοὺς κοίλους ἐκ τοῦ κλαυθοῦ καὶ ἐτοιμοσθέντους, μὲ πρόσωπον, ὅπερ, καίτοι χάριεν εἰσέτι καὶ ἑλκυστικόν, εὐρίσκετο εἰς στιγμὴν μακρασμοῦ. Ἡ καρδίκα τεθειμένη παρ' αὐτῇ ἦτο ἤδη πλήρης σκωλήκων, ἀναμνηστικουσα αὐτῇ τὸ λυπηρὸν τοῦ Κορινθίου τέλους, οὗ ἡ ἀνάμνησις τῇ προϋξέει φρίκην. Ὅ,τι δὲ μᾶλλον συνεκίνησε τὴν καρδίαν τοῦ ἀγαθοῦ ἐκείνου ἱερέως, ἦταν δύο κύνες, οἵτινες κατήλθον μετὰ τοῦ ἱππότη, καὶ βωβοὶ τὸ πρῶτον, ἐπλησίασαν πρὸς τὴν δυστυχεστάτην οἰκοδεσποιναν διὰ χαριεντισμῶν δὲ ἐφάνησαν ὅτι τὴν ἀνεγνώρισαν, καὶ μᾶλλον τοῦ συζύγου αὐτῆς φιλάνθρωποι καὶ εὐσπλαγχνοί, ἔλιχον τὰς χεῖρας καὶ τὸ σῶμα

τοῦ ἡμιτεθηκότος ἐκείνου προσώπου πρὸ καιροῦ ἀπ' αὐτοὺς κεκρυμμένον.

Ἀνέλαμψαν πρὸς στιγμὴν οἱ μελανοὶ ὀρθαλμοὶ τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης εἰς τὰ ἐκούσια καὶ περιπαθῆ κινήματα τῶν δύο κυνῶν, τὸ ὠχρότατον πρόσωπόν τῆς ἐκαλύφθη ὑπὸ εὐγενοῦς ἐρυθρήματος καὶ μὲ φωνὴν ἀσθενῆ μὲν ἀλλὰ καταληπτὴν ἀνεφώνησε·

— Μέγιστε Θεέ! Θεέ δίκαιε! Δὲν μισοῦμαι λοιπὸν ὑπὸ πάντων ἐπὶ τῆς γῆς. Ὑπάρχουσιν εἰσέτι ὄντα συμπάθοντα εἰς ἐμὲ καὶ θωπεύοντά με. . . Ἡ φωνὴ τῆς ἐξέλειψε καὶ ἔκλινε τὸ πρόσωπον εἰς τὸ στῆθος.

Εἰς τὰς λέξεις ἐκείνας ὁ τε ἱερεὺς καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἀνελύθησαν εἰς δάκρυα καὶ ἐνληγαλίσθησαν.

Ὁ ἱερεὺς, ὠρλουμένος ἐκ τοῦ οἴκου, ὅστις κατέλαθεν ἐπὶ τέλους τὸν ἱππότην, ἤγειρε τὴν σεβασμίαν κεφαλὴν του καὶ προτεπάθει νὰ συγκινήσῃ ἐκεῖνον, οὐτινος ἡ θηριωδία ἤρχισεν ἤδη νὰ διαμάχχεται μὲ τὸ αἶσθημα ἐπὶ τέλους τῷ εἶπε.

— «Μοὶ διηγήθητε τὴν ἱστορίαν τῆς καρδίας σας, μοὶ ὠμιλήσατε περὶ τῆς γυναικὸς ταύτης ἐτοιμοθανάτου σχεδὸν Δὲν ἐτόλμησα νὰ διακόψω τὴν ὀμιλίαν σας, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν θά μὲ ἠκροᾶσθε. Τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν σας νομίζω, ἂν οὐχὶ οἰκτίρμονα, φιλάνθρωπον εἰσέτι» ἤδη ὅτε, θεία εὐδοκία, ὁ σπινθὴρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς εὐθύτητος εἰσεχώρησεν εἰς τὴν καρδίαν σας, ἀκούσατε τοὺς λόγους μου.

» Ἀκολουθήσας βῆμα πρὸς βῆμα τὴν διηγηθεῖσάν μοι ἱστορίαν, ὡς ψυχρὸς δικαστής, τῶν προσαφθεισῶν ὑμῖν προσβολῶν, ὅχι, ὡς ὑμεῖς, ἐμφορούμενος ὑπὸ ἡδίκου ἐπιθυμίας ἐκδικήσεως, ἠδυνήθην ὀρθῶς νὰ κρίνω περὶ τῶν γεγονότων, τῶν παραπτωμάτων τῆς γυναικὸς ταύτης τῆς ὑπ' ὕμνων θυσιαζομένης. Εὗρον, ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἄνθρωπον ὀργισθέντα δι' ὑποθετικὴν ἀπιστίαν, τιμωρὸν ἐγκλήματος ὑπὸ τινων τεκμηρίων καταγγελλομένου, ἀλλ' ὑπ' οὐδεμιᾶς ἀποδείξεως γεγονότων ἀποδεικνυμένου. Ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύω

ὅτι ὁ Κορνήλιος ὑπῆρθε κατ' ἄνω· ἀγνωμοσύνης, ὅτι αὐτὸς ἠγνόει· ν' ἀτιμάσῃ ὑμᾶς καὶ τ' ὄνομα ὑμῶν· ἀλλ' ἀρκούντως] τὸν ἐτιμωρήσατε. Παραδέχομαι ὅτι ὁ ἀχρεῖτος ἐκεῖνος· δούλος καὶ κόλαξ, ἐξαλλος ἴσως καὶ μαριώδης ἐκ τῆς ἀπεριορίστου πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνης σας, ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἀποκαλύψῃ μέγιστον ἐγκλημα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσῃ παρέχων ὑμῖν τὰς μαρτυρίας· ἀλλ' ἤδη διὰ τοῦ θανάτου ἀπέπλυνε τὸν ῥύπον τῆς αὐθαδίας του. Δὲν ζῶσι πλέον οἱ δύο ἐκείνοι, οἵτινες μόνοι ἠδύναντο νὰ διαφωτίσωσι τὸ ὑφ' ὑμῶν ὑποτελὲν ἐγκλημα. Κύριε! ἀφῆρέσατε ἤδη διὰ τοῦ θανάτου των τὰ μέσα πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας, ἥτις προφανῶς θὰ κατεδεικνύετο διὰ τῶν μαρτυριῶν των καὶ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως αὐτῶν.

Ἔτι καὶ οἱ ὅσοι ὑπολείπεται, εἰμὲν ἐκείνοι ἐπὶ ἀδίκων ὑπονοῶν;

Ἐπὶ ματαίαις ἀλαζονείαις στηρίζονται καὶ ἡ τυφλὴ ἀγωνία σας καὶ ἡ ἀνήκουστος βαρβαρότης, ἣν μεταχειρίζεσθε κατὰ πλάσματός, ὅπερ ὑπῆρξε τὸ προσφιλέστερον ἀντικείμενον τῶν ἡδυτέρων καὶ ἁδροντέρων φίλων σας. Ἡ ὠραιότης τοῦ προσώπου ἐκείνου, καίτοι ἤδη σβεννυμένη ὑπὸ τοῦ προσεγγίζοντος τέλους, δὲν τέρεπει πλέον τοὺς ὀφθαλμούς σας, δὲν ἐγγίζει πλέον τὴν καρδίαν σας, ἥτις τοσούτῳ ὑπὸ ἔρωτος κατελήφθη; Οἱ διηνεκεῖς καὶ μακροὶ στεναγμοὶ τῆς δὲν φθάνουσι πλέον εἰς τὴν καρδίαν σας, ἥτις ἐπὶ ἐννέα ὁλόκληρα ἔτη δι' αὐτῆς ἐζήσε, καὶ δι' αὐτῆς καὶ μόνης πάλλει; Ἡ συνετὴ καὶ ἀνεπίληπτος διαγωγὴ τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἐπὶ τῆς ὁποίας τοσούτῳ, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν γάμων μέχρι τῆς ἀποφράδος νυκτὸς τῶν δυστυχιῶν σας, ἐβασίλευσε, δὲν ἐμπνέει ὑμῖν δικαίαις ἀμφιβολίας περὶ ἐγκλήματος, ὅπερ ἴσως δὲν ὑπῆρξεν ἢ ἐν τῇ ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἐξημμένη διανοία σας;

Ἰσως, ἐπειδὴ μισθωτὸς ἢ μισθρὸς ἐπηρέτης, καὶ ἀχρεῖός τις καὶ ἀπιστος φίλος, ὅστις ἐπεχείρησε νὰ τὴν ἀποπλανήσῃ, τὴν παρέστησαν πρὸ τῶν ὀφθαλ-

μῶν σας ἑνοχον, ὀφείλετε σεῖς νὰ τὴν πιστεύσητε τοιαύτην καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃτε ἐπὶ πολὺ εἰσέτι ἐν τῷ μέσῳ βασιάνων, ὅς οὐδ' αὐτὸς ὁ ἄδικος θὰ ἐδίδεν εἰς τοὺς καταδίκους; Ἡ ψυχὴ σας, γεννηθεῖσα εἰς τὴν εὐκαιοσύνην, εἰς τὰ εὐγενέστερα καὶ πραότερα αἰσθήματα, δὲν θὰ ἀρνηθῇ ζηλότυπον ὀργήν, ὅπως ἀκροασθῇ τὴν φωνὴν τοῦ ἐλέγχου, τοῦ οἴκτου, ὅστις ἤδη σᾶς κρατεῖ τὸν βραχίονα κατὰ τρίτου ἀνοσιουργήματος ὅπερ πρόκειται νὰ διαπράξῃτε. Μάθετε ὅτι ἂν ὁ Θεὸς σᾶς ἐπέτρεψε τὴν θηριωδестέραν τῶν ἐκδικήσεων εἰς δύο ἀχρεῖτους δούλους σας, δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν θυσίαν τοῦ δυστυχιστάτου τούτου πλάσματός του καὶ ὀκρίψῃ πρῶτον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας τὸν κεραυνὸν τῆς ἀθωότητός της...

Εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ ἱερέως, ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ ὁποίου ἔλαμπεν οὐρανία φλὺξ, ὁ ἐπίπτης ἔτρεμεν, ἤρχισε νὰ κάμπηται καὶ νὰ ἐτοιμάζεται πρὸς συγχώρησιν. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ ἀπεσταλμένον δὲν ἦτο τετελεσμένον, διότι ἀνέλαβε·

— Πιστεύσατέ μοι, ἀποσκορακίσατε τὴν ἄφρονα ζήλοτυπίαν, ἥτις εἰς τοσαῦτα σᾶς ἤγαγε κακὰ. Ἡ μετανοία φέρει εἰρήνην καὶ συγγνώμην. Τὸ αἷμα τοῦ Σωτῆρος χυθὲν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὑπῆρξε θεῖον ὁλοκαύτωμα πρὸς ἐξίλασμάν των ἁμαρτιῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐὰν ἐξομολογήσθε καὶ κλαίητε ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασιν ὑμῶν, ἐὰν καὶ πάλιν ἐνωθῆτε μετὰ τὴν μάρτυρα ταύτην τῆς ἀφροσύνης σας, ὁ Θεὸς θὰ σᾶς συγχωρήσῃ νὰ ζήσητε ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι εὐδαίμων μετ' αὐτῆς καὶ...

— Ὅχι, οὐδέποτε, τὸν διέκοψεν ἡ δυστυχὴς γυνὴ δι' ὅσης τῇ ἀπέμεινε πνοῆς· ὅχι, οὐδέποτε, μὴ περὶ τῆς τύχης μου φροντίζετε. Μισῶ τὴν ζωὴν, καὶ ἂν μοι διατηρήσῃτε αὐτήν, θὰ τὴν διέλθω ἐν κλαυθμῷ καὶ στεναγμῷ. Ἀλλὰ περὶ ἡ δεχθῶ τὸν θάνατον, ἐν τοσούτῳ περιμένω, θέλω νὰ καταδειχθῇ ἡ ἀλήθεια πρὸς τιμὴν ἐμοῦ καὶ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, οἵτινες χάριν ἐμοῦ ἐ-

φρονέθησαν. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἦσαν ἄ-
ξιοι τῆς τιμωρίας ἣν ἔλαβον· ὁ εἰς ἐξ αὐ-
τῶν διηγήθη πράγματα, ἅτινα οὐτ' εἶδε
οὐτ' ἤκουσε, ὁ ἄλλος οὐδὲν κακὸν ἔπρα-
ξε, τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ συ-
νέλαβε ἀνόσιον σκοπὸν, ἤθελε νὰ μέκα-
ταστήτῃ ἄπιστον. Κατὰ τὴν τοσοῦτ' δι-
ήμεν ὁλεθρίαν ἐκείνην νύκτα, τὸ πρῶτον
εἰσέδυσεν εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ἐκτοπίζων
εἰκόνα, ἥτις τὸν ἔκρυπτεν ἀπὸ τοῦς ὀ-
φθαλμοῦς μου. Ἐκτεπληγμένη, καὶ ὑπὸ
φθόου καταληρηθεῖσα τὸν ἐφώναζα διὰ
τὴν τοσαύτην τόλμην του καὶ τὸν ἠπεί-
λησα, εἰὰν πάραυτα δὲν ἐξήρχετο· τότε...
ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ σύζυγού μου. Ἄ-
στραπηδὼν ἀνεχώρησεν, ἀγνοῶ πῶς, τὰ
περαιτέρω τὰ γνωρίζετε, ἀγαθὲ μου πά-
τερ. Δὲν θὰ παρέδιδον οὐδὲ εἰς τὸν Κορ-
νήλιον, οὕτε εἰς οὐδένα οὐδέποτε τὴν τι-
μὴν μου· καὶ πρὶν ἢ ἀπατήσω τὸν σύζυ-
γόν μου καὶ τὸν ἔρωτά του ἤθελον ὑπο-
στῆ εὐχαρίστως πάντα τοῦ κόσμου τὰ
βασανιστήρια καὶ αὐτὸν τὸν θάνα-
τον, ἂν ἦτο ἀνάγκη. Τὴν ἐξομολόγησιν
ταύτην ὤρειλον εἰς ἑμαυτὴν καὶ εἰς τοὺς
δύο δυστυχεῖς. Τώρα, ἅγιε πάτερ, οὐδὲν
ἕτερον ἐπιθυμῶ ἢ ν' ἀποθάνω... Εὐλογή-
σατέ με.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐπέρανε τὴν ὁμι-
λίαν της διακοπτομένη ὑπὸ λυγμῶν, ἐ-
νεκα τῶν ὑποίων διὰ πολλοῦ κόπου ἐ-
γένετο καταληπτὴ ὑπὸ τοῦ ἱερέως. Θά-
πτεται δὲ ἀποθαμμένη ἂν νευρική τις
δόνησις τοῦ προσώπου δὲν ἐβεβαίωσεν ὅτι
ἤξει εἰσέτι καὶ ὑποφέρει.

Ὁ ἱερεὺς ἀδικόπως ἰθρύνει, καὶ
στραφεὶς πρὸς τὸν ὄπισθεν αὐτοῦ ἰστά-
μενοι σύζυγον εἶδεν ὅτι καὶ αὐτοῦ οἱ ὀ-
φθαλμοὶ ἐπληροῦντο θερμῶν δακρύων. Ἡ
κατάλληλος στιγμή ἔφθασε καὶ ὁ ὑ-
πουργὸς τῆς εἰρήνης ἐπεσε κατὰ γῆς·
παρὰ τῇ ἀγωνιώσῃ ἐκείνῃ διὰ νὰ
θεάσῃ τὰ ὄσταμά της καὶ τὴν ἐπαιατέρῃ
εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἱππύτου. Ἀλλ' ἀ-
πετράπη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὁ ὅποιος
κλίνας τὸ γόνυ πρὸ αὐτῆς, ἀνέκραξε·

— Εἰς ἐμεῖ ὁ θάνατος, καὶ εἰς σὲ ἡ
ζωή, οὐράνιε ἄγγελε! Ἐγὼ εἰμαι ἄξιος

τοῦ θανάτου, ὃν ἐπικαλεῖσαι. Ἀλλὰ πρῶ-
τον συγχώρητον τὰ ἐγκλήματατά μου, καὶ
θὰ ἀποθάνω εὐχαρίστως πρὸ τῶν ποδῶν
σου. Καὶ ἐταλκνέυετο λειπόθυμος θέ-
λων νὰ εἴνῃ ἐνηγκαλισθῇ καὶ ἀσπασθῇ.

Ὁ ἱερεὺς ἠλλόγησε τὸν Θεόν, «ἐκοψε
τὰ σχοινία, ἅτινα ἐδέσμευον τὰς χεῖρας
καὶ τοὺς πόδας τῆς γυναικὸς, καὶ προσε-
πάθει νὰ τὴν ἀνεγείρῃ ἐκ τῆς ἀποτρο-
πίου ἐκείνης θέσεως· βοηθούμενος δὲ ὑπὸ
τοῦ συζύγου της, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀνα-
λάβει, τὴν ἐξήγαγεν εἰς καθαρὸν ἀέρα.

Ἡ δυστυχὴς, ἡμιθανὴς σχεδὸν, προ-
σβληθεῖσα ὑπὸ τοῦ νέου τούτου καὶ ἀ-
προσδοκήτου συμβάντος, δὲν ἠδύνατο νὰ
στηριχθῇ ὑπὸ τῶν ἐξασθενηθεισῶν κνη-
μῶν της, καθότι ὁ σύζυγος βοηθούμενος
ὑπὸ τοῦ ἱερέως τὴν ἔφερεν εἰς τὰς ἀγκά-
λας του ἐκτὸς τοῦ τάφου ἐκείνου. Ὁ ἀπὸ
ἄσπερος πρὸ πολλῶν ἡμερῶν δὲν ἔφθανε μέ-
χρις αὐτῆς· ἰσχυρὸς τὴν προσέβαλεν ἔλει-
ποθύμησε καὶ ἐποπυθετήθη ἐπὶ τῶν χόρ-
των τοῦ κήπου καὶ ἐκκλύθη μετὰ τὰ ἐν-
δύματα τοῦ συζύγου. Ἐκτὸς ὀλίγου ἀ-
νέλαβε διὰ προθύμου περιθάλψεως, ἀλλὰ
κομισθεῖσα εἰς τὸν οἶκον καὶ ἀποθεθεῖσα
ἐπὶ τινος κλίνης εἰς τὰ κάτω δωμάτια
ἐλειποθύμησεν ἐκ νέου, ἴσως ἐκ τῆς θέας
τῶν τοσοῦτ' εἰς αὐτὴν προσφιλῶν ἐκεί-
νων τοπίων ἢ τῆς ἀναπολήσεως τῆς τό-
σῃ δι' αὐτὴν τρομερᾶς ἐκείνης νυκτός.

Μόλις ἀνέλαβε, στραφεῖσα πρὸς τὸν
σύζυγόν της τῷ εἶπε·

— Διατί με ἀνκαλεῖτε εἰς τὴν ζωὴν.
Ὡς ἀνωφελὴ καὶ θλιβεράν;

— Διὰ νὰ σώσῃς τὴν ἐδικήν μου, ἣν
ὀλόκληρον θὰ ἀφιερῶσω πρὸς σέ, διὰ
νὰ σὲ κάμω νὰ λησμονήσῃς, ἀξιολά-
τρευτον πλάσμα, τὰς πράξεις, ὧν εἰμὶ
ἐνοχος.

Εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην θορυβη-
θεῖσα, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε
τὸ πρὸ πολλοῦ ἀπ' αὐτῆς ἀφαιρεθὲν φῶς.
Ὁ ἱερεὺς τὴν ἠλλόγησε καὶ τῇ προσέ-
φερεν ὅλας ἐκείνας τὰς περιθάλψεις, ὅς
ἀπῆται ἡ κατάστασις της, ὅπως τὴν ἐ-
παναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν.

Μετὰ πεντάωρον συγκίνησιν, ἤρχισεν

ν' ἀναλκμυβάνη τὰς ἀπολεσθείσας δυνάμεις της. Ὁ σύζυγός της, παρὰ τῇ κλίνῃ αὐτῆς στριζών τὴν κεφαλὴν, ἐσιώπα καὶ ὁ ἱερεὺς ἀκολουθῶν μετὰ συνέσεως τὰς πρώτας αὐτοῦ συνδιαλέξεις προσεπάθει ν' ἀποφύγῃ τὸ παρελθὸν καὶ περιστρέφετο εἰς τὴν ἰδέαν νέου καὶ εὐδαιμονεστεροῦ μέλλοντος.

Πράγματι, ἐντὸς ὀλίγου ἤπλωσε τὰς χεῖράς της πρὸς τὸν σύζυγον, ὅστις ἴστατο εἰσέτι ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς, ἀναμένων μετ' ἀγωνίας τὴν στιγμήν, καθ' ἣν αὕτη θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πόσον οὗτος ἠλλαξέ καὶ πόσον διατεθειμένος ἦτο νὰ τὴν ἀγαπήσῃ περισσώτερον. Ἠσπάθησαν, ἐνηγκαλισθῆσαν ἀναλυόμενοι εἰς δάκρυα, μὴ δυνάμενοι νὰ προφύγῃσι λέξιν, διότι ἡ στιγμή ἐκείνη δὲν ἦτο διὰ λόγου· ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐνηγκαλισμένοι, ἐκχειλιζόντες σιωπηλῶς τὴν συγκίνησιν καὶ τὰ φίλτρα δι' ὧν αἱ ψυχαὶ τῶν ἐπληροῦντο.

Ὁ ἱερεὺς μετὰ προσοχῆς ἐθεώρει τὴν νεανίαν ἐκείνην, ἥτις τῷ ἐπριζένοι νέα δάκρυα, ὄχι πλέον θλίψεως ἀλλὰ χαρὰς διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ζεύγους ἐκείνου. Ἠθέλησε νὰ ἐνώσῃ μετ' αὐτοῦ τὰς ἰδεῖς τῶν πρὸς εἰν εὐσπλαγχνον τῶν τεθλιμμένων παρήγορον, εὐχαριστοῦντες αὐτὸν διὰ πᾶν ὅ,τι ἐν τῇ ἄκρᾳ ἀγνόητι καὶ συνέσει του ὑπὲρ αὐτῶν ἐπραξέ.

Ἀματῇ ἡῶ, διεδόθη ἐν τῷ παλατίῳ ὅτι ὁ Κορνήλιος ἐπιστρέφων εἰς τὴν Βελάτην μετ' αὐτὸν τὸν σύζυγον τοῦ κόμητος ἐληστεύθη ὑπὸ τεσσάρων μοχθηρῶν ὑπερασπιζόμενος τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ κυρίαν, ἥτις λειποθυμήσασα ἐκ τοῦ φόβου, καὶ μείνας ἡμιθανὴς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ χωρικοὶ τινες τὴν περιθάλψαν καὶ ἐκόμισαν εἰς τὸ παλάτιον. Πάντες ἐπίστευσαν εἰς τὴν διήγησιν καὶ οὐδεὶς ἐσκέπτετο δι' ἄλλο ἢ πῶς νὰ περιθάλψῃ τὴν κακῶς διακειμένην οἰκοδέσποιαν.

Ὁ ἱερεὺς, κατόπιν θερμῶν τοῦ κόμητος παρακλήσεων, ἔμεινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παρὰ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ, ἥτις τὸ ἐσπέραις ἠτύανετο ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ τὴν ἐπαύριον τῆς

εὐγνωμοσύνης της τὸν φόρον πρὸς τὸν ἄγγελον ἐκείνου, ὃν ὁ Θεὸς ἀπέστειλεν ὅπως τὴν σώσῃ.

Τὴν ἀκόλουθον ὁ κόμης ἀπέστειλεν εἰς τὴν Βρεσίαν τὸν ἀγαθὸν ἐκείνον ἱερέα, ἐνθα τὸν ἐκάλει τὸ καθήκον. Πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ οἴκου ἐκείνου καὶ ἐγκαταλείψῃ τὸ ζεῦγος ἐκεῖνο ἡλόγησεν ἃ νέου τὴν ἐνώσιν του, ὡς ἂν ἦτο ἡ πρώτη τῆς ἐνώσεως τῶν ἡμέρᾳ· ἡλόγησε δ' αὐτοὺς νὰ λησμονήσωσι τὸ ἐλθέμενον παρελθὸν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι αἰσιωτέρου καὶ εὐδαιμονεστεροῦ μέλλοντος.

Ἀφοῦ ἐπεράτωσε τὰς ἐν Βρεσίᾳ ὑποθέσεις του ὁ ἱερεὺς ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐν Μεδιολά οἱ μονὴν του, διήλθε δὲ διὰ τῆς Βελάτης ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν κόμησιν ὡς ἡ εἶχε ὑποσχεθῇ. Ἡῦρεν αὐτὴν ἀνακτήσασαν τὴν υἱεὶάν της· τὰ ῥόδα ἐπέστρεψαν ἤδη εἰς τὰς παρειάς της καὶ ὑπὸ φοικτοῦ μαρτυρίου πελιδνωθεῖσα, ἡ μελανὴ κόμητις ἀνέλαβε τὴν ἀπολεσθεῖσαν λαμπρότητα, οἱ ὑπὸ τοσοῦτον δακρύων κοιλωθέντες αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἀνέλαβον τὴν ζωηρότητα τῶν καὶ τὸ ὅλον πρόσωπον τῆς νέας κομῆσεως ἀνέκτησεν ὅλην ἐκείνην τὴν θελκτικὴν λαμπρότητα, ἣν οὕτω ζωηρῶς μᾶς περιέγραψεν ὁ κόμης. Εἰς τὴν τερπνὴν ἐκείνην ἀγροτικὴν οἰκίαν ἐπανήλθεν ὁ ἀπολεσθεῖσα χαρὰ καὶ εὐθυμία, εἰς δὲ τὸν κῆπον ἡ καλλιέργεια καὶ τὰ ἄνθη.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ).

I. Σ. ΜΑΝΕΣΣΗΣ.

ΕΓΚΛΗΜΑ

ΕΞ ΑΚΟΓΣΙΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχ. καὶ τέλος· 83α φολ. λέ.)

Τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας ἐν ᾧ ἐκεῖνο ματο καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφὴ της Ἑλένη ἐκεῖτο εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς οἰκίας, τὰ δὲ παράθυρα αὐτοῦ παρεῖχον τὴν θέαν εἰς